

Frá vinstu: Obert hjá Judith, Bakka-Pól, Ninnema hjá Skómakaranum, Rigmor hjá Liasi á Skipanesi, Vilborg hjá Lenu hjá Steingrím og Judith hjá Sjúrða í handlinum. Obert ger kassan upp

Frá vinstu: Judith hjá Sjúrða, Vilborg hjá Steingrím, Judith hjá Lutheriu og Ninnema hjá Skómakaranum í handlinum

Frá vinstu Mourentsa hjá Hilmar, Erhardt Petersen, bókhaldari, og Dollu, roknskaparförari

Frá vinstu: Judith hjá Sjúrða, Judith hjá Lutheriu, Ninnema hjá Skómakaranum og Ragna hjá Jens hjá Lítla Liasi í söguríku loftstrappuni

í handlinum sál, og hvörja fer okkurt seinni var á vási við Anniku, bleiv sagt: “Nei, frøken Larsen”.

Niðri undir var sjálv krambúðin, har abbi mín hevði byrjað sín handilsskap 4. jóladag 1887 við so mongum sløgum av vørum á hillunum, at fólk øtaðust. Onkur segði seg at hava talt heili 20 sløg. Ja, nú stóð verðin ikki leingi afturat. Hugmód helt onkur annar.

Men tað var tá, og nú var nú, og eg var smádrongur mitt í seinastu öld. Jólini vóru í hondum, og eg var 12 ára gamal settur at ganga handilsfólkunum til handa og at ganga ørindir. Mest var at bera vøru av Ribarhúsi og út í handilin, seta á hillarnar ella stoyta í skuffur. Var tað hveiti ella rugur, máttu boð fara eftir Bakka-Pól, Pól í Køk ella Obert, og so komu teir eftir 100 pundu sekkunum, sum teir stoyttu í stóru skuffurnar beint við Ølstovuna, sum skotið undir loftstrappuni æt. Her kundu krambakalurin, Bakka-Pól og einar fyra fimm gentur – í mínari fyrstu tíð – sum eg minnst – Annika hjá Einkjuni, Judith hjá Elspu Malenu, Vilborg hjá Lenu hjá Steingtim, Ninnema hjá Skómakaranum og Ragna hjá Jens hjá Lítla Liasi fáa sær eina lítla pausu við einum drekkamunni í stravna meldrinum millum krambahillarnar og skivuna, har loðið var av fólki, nú høgtíðin nærkaðist.

Niðan móti Gamla kontóri beint yvir av petroleumpumpuni var skápið við barberspritti og hárvatni. Í erva skáp, sum kundu læsast og í neðra skuffur. Hví skápini skuldu kunna læsast, visti eg ikki tá, men seinni skilti eg, at spritt og hárvatn var forboðin vøra til

summar menn. Serliga var tað einaferð, at ein fremmandamaður kom og vildi keypa luktisi til konu sína og Obert, sum goymdi skápslyklarnar, segði nei, tí kona henda sama mann hevði ringt og tikið lyfti av honum um ikki at selja manni hennara nakað, sum bar brá av luktisi.

Maðurin bleiv firtin. Reyk í øðini upp loftstrappurnar og inn á kontórið í erva, har hann bað um viðtal við stjóran, Theodor, at siga honum, at tey høvdu ein ófólkaligan mann niðri í handlinum, og at hann bara skuldi geva stjóranum tey ráð at geva hesum manni feriu tvær ferðir um árið – eitt hált ár í senn. Og so fór hann av stað aftur í somu øði, stöðgaði á toystovuni, har hann bað Elkin senda konu síni eitt sindur av lengeri við postinum.

Mitt í handlinum stóð ein diskur við størri og smærri skuffum til tær finaru kolonialvørurnar. Her vóru ymisk kryddariir, her vóru turkaðar fruktir og te og kaffi og tilsetningur, sum tú bert keypti av í smærri nøgdum, og her stóð eisini skálvektin, har tú legði eitt lítið lodd í aðra vektiskálina, meðan vøran bleiv lögð í hina. Eitt fjeringspund av tei ella kaffi, eitt lodd av kanel o. s. fr. Ótrúligt sum tey dugdu væl at gera kræmarhús at lata vøruna í. Um vøran vág í meira lagið til eitt kræmarhús, ja, so vóru límaðir pappírposar til hetta; men ikki mátti oyðslast við gjørdur posunum. Á kolonialdiskinum stóð eisini kassaapparatið. Hendan nýggja uppfinningin, har tú at kalla kundi vinna peningin innar á ein pappírstrimmil og halda skil á hvørjum oyra, so hvørt tað fór í skuffuna. Undir kassaapparatinum var eplakassin við eini skeið av teinajarni – átøk einum eyskari. Á einum stólpa

hingu teir stóru pappírposarnir – teir smærri hvítir og teir stóru brúnir og nógv sterkari enn teir hvítu. Hesir vóru ætlaðir til mjøl, sukur og eplir.

Minnist ein mann, sum til hvørji jól keypti upp í tveir stórar brúnar pappírposar av sukri, og, tá ið Bakka-Pól, sum oftast hevði við tær tungu skuffurnar at gera, bilsin ella listinlærdur spurdi, hvat hann skuldi brúka alt sukrið til, fekk til svar, at maðurin hevði funnið nakrar vetrar-rabarbur, sum skuld súltast til jóla.

Omaneftir var ostadiskurin, har rundir danskir og hálendskir ostar lógu við síðuna av påleggsmaskinuni – hetta hondrikna vidundurtólið, sum kundi skera bæði speig- og kálvapylsuna í júst so tunnar skivar, sum tú vildi hava. Undir hesum diski var Lurmærket Smør, Vita Margarine og Oma Palmin. Her gav onkuntí av á bíta, tá ið ein kona kendi seg snýtta, tá ið hon sá Obert viga sær eitt ræst ostastykki, sum var í so holut, sum ræstir ostar jú kundu vera. Tá ið Obert vardi seg við, at hon fekk holini fyri onki, vildi konan ikki trúgva honum, tí at tey høvdu jú eisini verið á vektini. Um Obert trekti holini frá ella ikki, sigur søgan onki um.

Omaneftir frá ostadiskinum vóru smáamboð til húsarhaldið, bustir, skrubbur, tvøgur og lappar og á norð-ara veginum niðan fyri skivuna porselensvørur og grýtur, pannir, sáspónar og oysir, og í vestara enda móti Ribarhúsi stóðu pakkur við sápu- og vaskipulvuri, Persil, Valo og Sunlight sápu og spønum og nøkrum pakkum av Palmolive sápu, sum bert bleiv keypt av nøkrum fáum til finari brúk.

Yvir móti lágu Ribarhúshurðini vóru hillar við ymsum finari matvørum

og í neðra skuffur til ditto og so ein húkaskuffa, sum vit keyptu okkum seiðahúkar, teymasnøri og stáltráð úr til seiðamurtatráur okkara.

Úti undir skivuni stóðu altíð nakrar ølflokskur, sum vóru góðar at hava við hondina, tá ið enskir trolaramenn komu á vitjan. Og tað var nokk so oftani. Teir yvirtóku niðara enda á skivuni og stóðu so har við hvør sínari øl. Sjálvt um teir kundu vera nokk so mælskir, minnst eg teir bara sum fittar menn, sum mangan eisini sampakkaðu væl við nógvav teim eldru fuglfirðingunum, sum eisini mangan høvdu verið við ensku trolarunum. Ovari endi av skivuni var altíð tøkur til viðskiftafólk. Gólvið uttan fyri skivuna var úr betong, og her fór Bakka-Pól ofta, tá ið dagurin var liðugur við einum gatukusti og feiaði gólvsópið, sum endað var á betongini út gjøgnum hurðina. Var ein flöska hálvd, ella menn høvdu verið ov dúgligir við skráini, meðan teir prátaðu, ja, so vóru býdrongirnir sendur yvir í Bedingina eftir einum posa við saguspønum at stroyða á gólvið, so lættari var at fáa tað reint.

Inni á Ribarhúsi valdaðu uttanbuda-menninir meira einsamallir. Her tók Bakka-Pól ímóti vøru gjøgnum vestaru hurðina, ella hurðina niðaneftir, sum var í passaligari hædd til lastina á bilunum hjá Vørðhamar, Jov, ella Hjalmar. Her lá eisini siropstunнан, tú altíð kundi keypa tær upp í eina krukku av siruppi úr. Um veturin, tá ið kalt var, rann siruppurin sera spakuliga, og tá kundi tað henda, at onkur gloymdi, at kranin stóð frá til at fylla ein krukku,

Framhald á næstu síðu